

[Drachmann.]

stiller jeg, at det bliver i Udvalget, og saa tror jeg, at Materialet dér vil overbevise det ærede Medlem, og at det grundige Eftersyn maa føre til, at han holder inde med denne Agitation. Det, der foreligger, er det faktiske, som jeg har nævnt om den danske Skotøjsindustri, at selve Fabrikationsprisen, altsaa Skotøjsprisen, er gaaet ned, samtidig med at den danske Krone er gaaet ned i international Købekraft, og det er Virkninger, som sammenholdt med, at der er kommet adskillige Tusinde nye Arbejdere i Arbejde, ikke skulde kunne berettige til den Agitation, der nu føres ude omkring i Landet, og af hvilken det ærede Medlems relativt spagfærdige Bemærkninger her i Dag kun var en svag Genklang.

Jeg skal til Slut, idet jeg altsaa gemmer andre, mere detaljerede tekniske Betragtninger til Udvalgsarbejdet, gøre et Par Bemærkninger af principiel Art vedrørende hele vor Told- og Handelspolitik, Bemærkninger, som ligger nøje paa Linie med, hvad jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at fremdrage for dette høje Ting. Det er hele Rigsdagens principielle Stilling til de Handelstraktater og Handelsoverenskomster, der sluttes, hele vor Told- og Handelspolitik, som er præget af, at der i Øjeblikket i Berlin mellem danske Erhvervsorganisationer — selvfølgelig i Føling med den danske Regering, men det er altsaa Erhvervsorganisationerne, der fører Forhandlingerne — og tyske Regeringsmyndigheder føres for Landets handelspolitiske Forhold ganske afgørende Forhandlinger.

Vi kan ikke i Længden byde os selv og byde vort Ansvar over for Samfund og Erhverv, at Rigsdagen er den eneste Institution i Landet, der er uden for disse Forhandlinger. Hvis det er Mening, at man enten i London eller Berlin eller andre Steder vil slutte Kontrakter af privat Karakter — de kan jo ikke blive saa særlig private, naar de sluttes med en anden Regering —, maa man ogsaa finde sig i, at disse Kontrakter kommer til at staa helt for de forskellige sluttende og bemyndigende Institutioners Regning; man kan ikke byde Rigsdagen at komme med den Slags Kontrakter og Overenskomster, bare for at den skal ratificere dem, behageligt eller ubehageligt, og dermed tage Ansvaret for Forhandlinger, den intet har haft med at gøre. Jeg siger endnu en Gang til den høje Regering: Denne Form for Forhandling kan ikke blive ved at gaa, Rigsdagen kan ikke paa disse Omraader af vital Vigtighed for Landet finde sig i at blive holdt udenfor.

Enten man nu ser paa Skotøjspris og Skotøjsstold, som det ærede Medlem Hr. Himmelstrup gør det, eller som jeg gør det, eet maa vi alle være enige om: Vi kan ikke vedblivende finde os i et System, hvor Magten og Afgørelsen lægges ganske uden for Rigsdagen, men hvor man kommer i sidste Øjeblik og serverer Regningen til behagelig Underskrift og Ratificering og dermed i Virkeligheden lægger Ansvaret over paa Rigsdagen paa et Tidspunkt, hvor det er ganske haabløst at gøre Indsigelse, hvor det er for sent at rette noget som helst.

Jeg haaber, at disse Bemærkninger om vor almindelige Told- og Handelspolitik ikke vil blive misforstaaet, eller, rettere sagt, jeg haaber, at de vil blive forstaaet, og at de maa blive taget i Betragtning under Behandlingen af denne Sag. Jeg tror, det er et saa alvorligt Emne, at man fra alle Sider kan faa Tilslutning til Kravet om, at den danske Rigsdag gennem et eller andet Udvalg — vi har i sin Tid tænkt os det erhvervspolitiske Nævn — drages aktivt og dermed medansvarligt ind i Arbejdet for den praktiske Tilrettelægning af Landets Told- og Traktatpolitik.

Rager: De Skattelove, hvis Gyldighed ved det Forslag, vi i Dag behandler, foreslaas forlænget yderligere et Aar, saaledes at de kommer til at løbe til Udgangen af Juni Maaned 1936, er jo alle i sin Tid vedtaget som Led i nogle af de Forlig, der er indgaaet dels mellem 3, dels mellem 4 Partier, fordi de økonomiske Vanskeligheder inden for Landbruget, Vanskeligheder, som forgrenede sig til det øvrige Samfund og dér særlig gjorde sig kendbare gennem den store Arbejdsløshed, gjorde forskellige Foranstaltninger nødvendige. Da disse Love blev vedtaget som Led i disse Forlig, havde de jo i de enkelte Tilfælde til Formaal at skabe Dækning netop for de Udgifter, som de paagældende Forlig medførte, og da nogle af disse Udgifter er forsvundet, vil det sige, at disse Love, naar vi nu skal til at forlænge deres Gyldighed, ikke alle hviler paa samme Basis, som da vi i sin Tid vedtog dem. Som Finansministeren har gjort opmærksom paa, er der imidlertid paa andre Omraader kommet Udgifter til, ikke mindst derigenem, at Staten har overtaget nogle tidligere kommunale Udgifter, og som det forelagte Finanslovsforslag udviser, er der stadig Brug for de Beløb, som disse Love nu ventes at indbringe, ca. 46 Mill. Kr.

Naar Forholdet er dette, at det maa erkendes, at Pengene er nødvendige, ja, saa maa jo i hvert Tilfælde de Partier, der vil